

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17393/2022
25.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Бољевић, председника већа, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Љубомир Шљукић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Жељко Станојевић, адвокат из ..., ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 817/22 од 13.04.2022. године, на седници одржаној 25.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 817/22 од 13.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 817/22 од 13.04.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 817/22 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 556/20 од 16.12.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев за поништај уговора о куповини и продаји ОПУ 1751-2018 од 04.10.2018. године, закључен између парничних странака у делу којим је тужилац продао туженом 10,11а од к.п. .. к.о. ... у облику правоуганика, који се дужом страном пружа правцем исток – запад у дужини од 77,78 m на јужној страни и 76,19 m на северној страни, чији ширина на западној страни износи 13,21 m, а на истој страни 13,56 m и за обавезивање туженог да трпи да тужилац упише своје право својине на описаном делу катастарске парцеле (став први изреке) и којом је обавезан тужилац да накнади туженом трошкове поступка од 94.850,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став други изреке). Ставом другим изреке другостепене пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност посебне ревизије на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева.

Правноснажном пресудом је одлучено о тужбеном захтеву тужиоца за поништај (због битне заблуде) уговора којим је тужилац продао туженом шуму која се простире на две катастарске парцеле у укупној површини од 1х 7,77а према ознакама, мерама и границама наведеним у катастру, за цену уговорену ђутуре за целу шуму, при чему пре продаје уговорне стране нису изводиле геометра, већ су се договориле да то уради купац (тужени) накнадно, с тим што је продавац (тужилац) на лицу места показао купцу парцеле које продаје и увео га у државину. Одлуку којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се због битне заблуде поништи закључени уговор за део парцеле од 10 ари, нижестепени судови су одбили уз образложење да је тужилац као продавац био у обавези да се придржава начела савесности и поштења и да поступа са пажњом доброг домаћина и пре закључења уговора са сигурношћу провери мере и границе непокретности коју продаје, чиме би показао да је поступио с пажњом доброг домаћина у смислу члана 61. став 2. ЗОО, а како то није учинио, одбили су тужбени захтев.

Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбеног захтева не одступа од досадашњег тумачења и примене материјалног права на утврђено чињенично стање, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Тужилац ревизијом указује на чињенична питања конкретног спора и не доставља доказе о постојању различитих судских одлука у чињеничној и правној ситуацији сличној оној каква је у конкретном случају, а његово истрајавање на наводу о погрешној примени материјалног права није поткрепљено наводима о постојању неуједначених пресуда, нити потреби за разматрањем правног питања од општег интереса или новим тумачењем права.

С обзиром да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП чије би постојање ревизије учинило изузетно дозвољеном, Врховни суд је одлучио као у првом ставу изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије и по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, којим је прописано да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3) осим из члана 404. овог закона.

Имајући у виду да је у овом парничном поступку као вредност предмета спора која се побија ревизијом означен износ од 45.000,00 динара, који очигледно не прелази

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (што је гранична вредност за изјављивање ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП) ревизија је недозвољена, те је одбачена другим ставом изреке овог решења, на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка из става трећег изреке ове пресуде донета је на основу члана 165 став 1. у вези с чланом 153. став 1. ЗПП, с обзиром да ревидент није успео у поступку по ревизији.

Председник већа – судија
Драгана Бољевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић